



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky **M. H.**, zastoupené JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem se sídlem v Brně, Pekárenská 12, za účasti **České správy sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2005, č. j. 22 Cad 44/2005 - 18,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Milanu Bedrošovi, se sídlem Pekárenská 12, Brno, **se přiznává** odměna v částce 774 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

Stěžovatelka kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 23. 2. 2005. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 a § 40 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje pouze obecné výtky týkající se zhoršení jejího zdravotního stavu (závratě a komunikační potíže) a neschopnosti výkonu samostatné výdělečné činnosti. Dále namítá, že není pravdou, že by se prokazatelně neúčastnila psychiatrických vyšetření, nedodržovala léčebné podmínky a že by se jí v předcházejícím řízení nepodařilo úspěšně prokázat splnění podmínek na dobu pojištění. Po ustanovení zástupce z řad advokátů byla kasační stížnost podáním ze dne 4. 10. 2005 doplněna, zástupce sdělil, že se mu nepodařilo se stěžovatelkou navázat kontakt a zjistit od ní potřebné skutečnosti, přesto z opatrnosti žádá o přezkoumání srozumitelnosti rozhodnutí žalované jakožto jiné vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), aniž by však uvedl konkrétní skutečnosti, v nichž nesrozumitelnost rozhodnutí žalované spatřuje.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze správního spisu žalované Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení její důvodnosti:

Rozhodnutím žalované ze dne 23. 2. 2005 byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek dle ustanovení § 38 a § 40 zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že byt' je stěžovatelka ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění podle posudku lékaře Městské správy sociálního zabezpečení Brno (dále jen „MSSZ Brno“) plně invalidní ode dne 12. 3. 2001, nárok na plný invalidní důchod jí dosud nevznikl, neboť v posledních deseti letech před vznikem plné invalidity (tj. v době od 12. 3. 1991 do 11. 3. 2001) nezískala potřebnou dobu pojištění 5 let, ale pouze dobu v rozsahu 2 let a 356 dnů.

Stěžovatelka napadla výše označené rozhodnutí žalobou, v níž poukázala na zhoršení svého zdravotního stavu, dále uvedla, že není schopna samostatné výdělečné činnosti, její zdravotní stav odpovídá závěrům posudkové komise, dle jejího názoru nebyly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí její žádosti.

Krajský soud nechal opětovně za účelem ověření data vzniku plné invalidity posoudit zdravotní stav a schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí a následně žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatoval, že zdravotní stav stěžovatelky byl na základě vypracovaného posudku vyhodnocen jako plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění s účinností od 12. 3. 2001, přesto nebyly splněny další podmínky k přiznání plného invalidního důchodu, když se stěžovatelce nepodařilo úspěšně prokázat dobu pojištění v délce 5 let dle ustanovení § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ale pouze dobu pojištění v rozsahu 2 let a 356 dnů (tj. od 8. 7. 1992 do 15. 7. 1992; od 1. 3. 1993 do 2. 3. 1993; od 3. 5. 1996 do 13. 11. 1997 a od 13. 10. 1999 ke dni vzniku plné invalidity, tj. do 12. 3. 2001).

Nejvyšší správní soud po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl k závěru, že i přes stručnost a obecnost uplatněných stížních bodů kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu; dále dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., týkající se vady řízení před soudem, když tento nevytkl nesrozumitelnost

napadeného rozhodnutí žalované. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu dle výše uvedených ustanovení s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V první řadě je třeba zdůraznit, že rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti byl podstatně omezen, neboť stěžovatelkou uplatněné důvody kasační stížnosti měly pouze obecný charakter a postrádaly bližší vymezení konkrétních nedostatků napadeného rozsudku.

K námitkám stěžovatelky týkajícím se hodnocení jejího zdravotního stavu a poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutí krajského soudu (stejně jako napadené rozhodnutí žalované) zdravotní stav stěžovatelky odpovídající plné invaliditě nezpochybňovalo.

Žádost o plný invalidní důchod byla stěžovatelce zamítnuta z důvodu nedostatečné doby pojištění, když namísto zákonem požadovaných 5 let pojištění získala toliko 2 roky a 356 dnů pojištění. V souvislosti s tímto závěrem stěžovatelka nesouhlasila s tvrzením, že se jí nepodařilo úspěšně prokázat splnění podmínek na dobu pojištění. Její námitka však neobsahovala žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybnily určení či samotný výpočet doby pojištění rozhodné pro přiznání plného invalidního důchodu či úplnost a správnost zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud proto ověřil, že součástí správního spisu žalované jsou podklady pro zjištění doby pojištění, která je uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k absenci konkrétního zpochybnění správnosti stanovení doby pojištění mohl Nejvyšší správní soud obecně konstatovat, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, má oporu ve správním spisu, nebyl zde zjištěn žádný rozpor. Námitka dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti požádala o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, po jeho ustanovení s ním však nenavázala kontakt, nereagovala na jeho výzvy ke sdělení potřebných skutečností, přestože byla z jeho strany poučena, že podaná kasační stížnost neobsahuje dostatečnou argumentaci a bez doplnění důvodů bude pravděpodobně zamítnuta. Ustanovený zástupce tak dle svého vyjádření nemohl kasační stížnost doplnit o konkrétní skutečnosti, a proto pouze z opatrnosti požádal o přezkum srozumitelnosti rozhodnutí žalované, aniž by však i on uvedl důvody, z nichž nesrozumitelnost rozhodnutí žalované dovozuje.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost je vadou, k níž soud přihlíží z úřední povinnosti a pro kterou dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí správního orgánu bez jednání rozsudkem zruší. Pokud by tedy krajský soud nesrozumitelnost rozhodnutí žalované opomenul vytknout, jeho rozhodnutí by bylo zatíženo podstatnou vadou řízení. Nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se vztahuje pouze k samotnému výroku rozhodnutí, plyne např. z jeho vnitřní rozpornosti či vzájemné rozporuplnosti výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění. V daném případě je však z výroku rozhodnutí žalované zcela zřejmé, jak bylo ve věci samé rozhodnuto, tedy že žádost stěžovatelky o přiznání plného invalidního důchodu byla žalovanou pro nesplnění zákonných podmínek zamítnuta. Odůvodnění je pak obsahově v souladu s výrokiem rozhodnutí, proto ani tato námitka není důvodná.

Námítky uplatněné stěžovatelkou nebyly shledány důvodné, Nejvyšší správní soud proto postupoval dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a kasační stížnost zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán pak nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, Nejvyšší správní soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelka byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2005, č. j. 22 Cad 44/2005 – 27, osvobozena od soudních poplatků a pro řízení o kasační stížnosti jí byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Milanu Bedrošovi, byla přiznána odměna v celkové částce 774 Kč, která sestává z odměny za dva úkony právní služby po 250 Kč dle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), k nimž náleží dvakrát náhrada hotových výdajů po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu